

LITERATURA · ARTS · INFORMACIÓ

Sr. Palau

PONT BLAU

Nº 27

GENER
1955

S U M A R I

	Pàgs.
<i>Baralla de galls</i> , mural en ferro forjat, de J. GIMÉNEZ-BOTEY, a "El Eco"	Portada
<i>Editorial</i>	1
<i>Avelí Artís, exiliat a Mèxic</i> , per VICENÇ RIERA LLORCA	2
<i>Avelí Artís, home de teatre, periodista, editor i catalanista</i> , per PERE BERNAT	6
<i>Non fecit taliter omni nationi</i> , per A. ARTÍS-GENER	8
<i>El camí</i> , per MANUEL DE PEDROLO	10
<i>He...</i> , per MARTÍ SOLER VINYES	16
<i>Un poeta en cinc llibres</i> , per MIQUEL ARIMANY . .	18

INFORMACIÓ

LLETRES

<i>El teatre català a Barcelona</i> , per RAFAEL TÀSIS	21
<i>Recensions</i> , per JOAN FUSTER, LLUÍS GASSÓ I CARBONELL i J. R.-T.	25

DIVERSES

<i>Cartes dels Països de Llengua Catalana: de Barcelona</i> , per BLANQUERNA; <i>de València</i> , per VICENT PERIS	27
<i>El cas Ors</i> , per J. ROURE-TORENT	31
<i>Veïllades de l'Agrupació Catalana d'Art Dramàtic</i> , per P. C. R.	32
<i>Noticiari</i>	35

Subscripció: Mèxic, un any	30.00 pesos mex.
Fora de Mèxic	3.00 Dls.
Un número	3.50 pesos mex.

al Romea, no deixa d'ésser encoratjador que la nostra escena esdevingui el refugi dels autors dramàtics castellans — hagin nascut onsevulla i siguin de llinatge indígena o foraster — que no poden estrenar, tot i llurs mèrits, en l'idioma imperial en el qual pensaren i escriviren llurs obres. I això potser compensa que restin sense estrenar, ben arxivades als armaris del Romea, obres de Ferran Soldevila, Carles Soldevila, Feliu Aleu, Joan Oliver, Josep M. Poblet, Joan Sales, Ramon Planas, Miquel Arimany i altres autors que van tenir la ingenuïtat d'escriure *directament* llurs comèdies i drames en català. — RAFAEL TASIS

Barcelona, gener 1955.

R E C E N S I O N S

Els paisatges cordials, per E. DURAN
I TORTAJADA. Pròleg d'OCTAVI SALTOR.
València, Edicions Bernés, 1954.

D'ençà de 1942, Enric Duran i Tortajada ens té acostumats, els lectors valencians, a la seua collita literària anual i amistosa. Un petit llibre de poemes, puntual, ve a dur-nos cada any la bona nova d'una perseverància exemplar: la vocació humil i silenciosa de l'escriptor i la fidelitat entranyable a uns temes que prolonguen avui mateix la millor veu de la Renaixença valenciana. Els paisatges *cordials* enceten la segona dotzena de reculls d'Enric Duran. Els qui seguim la seua labor des d'*Els sonets de la llar* i *Les cançons de l'horta* — encara, potser, els moments més felïços i emotius de tota l'obra de Duran —, no ens ha sorprès gens aquesta última lectura: l'hem vista alinear-se, senzilla i insistent, en la trajectòria que, al principi, deixà ben definida *Azorin* en un pròleg bellament concís. *Azorin* veia

concloure en els poemes de Duran els tres grans corrents estètics valencians: el mistralià, de Llorente, el naturalista, de Blasco, i el psicològic, d'Ausiàs March. Si m'era permesa una lleugera precisió a les consideracions del gran prosista de Monòver, jo diria que el corrent mistralià adquireix consistència justament per implicar una síntesi del descriptiu naturalista i el psicològic. Llorente, en el seu romanticisme reposat i de *pater familias*, no feia sinó "impregnar la Natura d'un cert sentit", del seu sentit de poeta — de poeta i d'home —, cosa que difícilment trobaríem en Ausiàs March, el qual a penes té una mirada atenta per al món que l'envolta. Els poemes de Duran i Tortajada han estat qualificats sovint de "lorentistes", i no hi ha dubte que, en l'accepció acabada d'insinuar, ho són. I el títol del llibre que ara hem llegit ho corrobora amb una expressió rotunda i reveladora. Duran canta la terra, la terra feta paisatge, és a dir, predisposada a rebre significacions íntimes de la part de qui la contempla: en aquest cas, en fi, es tracta de *paisatges cordials*, de visions dolces, pels camins de la Ribera de Xúquer, vinculades al sentiment serè del poeta. *Azorin* parlà de l'optimisme de Duran. I certament, la terra en què s'inspira, esplendorosa i rica, respon plenament als plàcids anhels de la seua bonhomia i a l'instint popular que batega en els seus versos. — JOAN FUSTER

*

Enric Duran i Tortajada acaba d'oferir-nos amb la regularitat de sempre i com una ambai-xada d'amistat, el seu darrer llibre de poemes titulat *Els paisatges cordials*.

Aquest llibre clar, transparent, sense ribets d'intel·lectualisme transcendent, ens porta l'alenada dolça i suau de la terra valenciana, amb tota la seva esplendor i amb tot el seu aroma, i ens duu, al mateix temps, la més grata visió panorà-

MARIBEL

Llenceria fina

PASAJE ITURBIDE 18 - TEL. 18-27-95 - MÉXICO, D. F.